zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., není překážky, aby trest peněžitý nebyl ukládán také vedle trestu smrti, ovšem beze stanovení náhradního trestu na svobodě.

Čís. 6187.

Ani u přestupku zanedbání povinné péče podle § 4 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n. nestačí k provedení důkazu omluvitelného omylu poukaz na neznámého, soudu nejmenovaného informátora.

Podle § 8, odst. 3 zákona o ochraně cti lze porovnávati jen význam oněch statí článku, které se týkají téže napadené osoby.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1938, Zm I 187/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 4 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n.

Z důvodů:

Důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 4 tr. ř. uplatňuje stěžovatel mezi jiným také pro zamítnutí návrhu na výslech svědka N., jehož výslech navrhl za účelem provedení důkazu omluvitelného omylu. Podle rozhodného znění protokolu o hlavním přelíčení byl svědek navržen o tom, »že redakce P. I. obdržela k obsahu inkriminovaného článku, zejména pak o inkriminovaných okolnostech, zprávu zcela věrohodnou, kterou důvodně mohla za takovou pokládati a také pokládala«. Podle návrhu měl prý tento svědek sděliti, »jakým způsobem se redakci zprávy v inkriminovaném článku dostalo a měl uvésti bližší okolnosti, vzhledem ku kterým pisatel článku mohl zprávu tuto pokládati za pravdivou a v zájmu veřejnosti ji uveřejniti«.

Ve své druhé části nevyhovoval návrh formálnímu požadavku § 222 tr. ř., neboť svědek nebyl veden o určitých a konkretně udaných skutečnostech a bodech a návrh sloužil naopak teprve ke sbírání průvodního materiálu.

Ve své prvé části byl návrh nerozhodný, neboť jednak nebyl navrhovaný svědek veden o tom, od koho pocházela příslušná informace, a poukaz na neznámého, soudu nejmenovaného informátora by u pisatele článku nebo u redaktora, který článek uveřejnil vědomě, nestačil k provedení důkazu omluvitelného omylu (rozh. č. 5171 Sb. n. s.), jednak zmateční stížnost přehlíží, že v případech zanedbání povinné péče podle § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., tedy i v souzeném případě, je důkaz omluvitelného omylu považovati za provedený tehda, dokáže-li obžalovaný redaktor objektivně takové

okolnosti, pro které uvedené nebo sdělené skutečnosti mohly býti každým člověkem průměrných vlastností při normální bedlivosti důvodně pokládány za pravdivé (rozh. č. 5067, 5087, 5531 Sb. n. s.). Ani s tohoto hlediska nestačí samozřejmě poukaz na neznámého informátora a není tím zejména nahrazen důkaz takových objektivních okolností, o nichž byla právě řeč.

Za těchto okolností nemohl navrhovaný důkaz ve formě osvědčené směrodatným zněním protokolu o hlavním přelíčení vésti k závěru o beztrestnosti obžalovaného z důvodu omluvitelného omylu, nehledíc k tomu, že zmateční stížnost ani nenapadá úsudek nalézacího soudu o nedostatku předpokladu podle § 6, č. 3 zák. o ochraně cti. — — —

Zmateční stížnost nenapadá výklad, jejž nalézací soud dává dvěma stíhaným místům článku, o nějž jde, a podle něhož je tu soukromý žalobce obviňován, že zneužil své politické funkce jako člen vlády a svého postavení jako ministr ve prospěch svého syna a že při tom dokonce předstíral nepravdivé skutečnosti o povolání a způsobilosti svého syna k obhospodaření velkostatku. Svůj názor, že článek přes to »neobsahuje urážek proti soukromému žalobci«, a že proto u obžalovaného nejde o trestný čin, neodůvodňuje zmateční stížnost ani slovem. Zmatek podle § 281, č. 9 a) tr. ř. není proto v tomto směru vůbec po zákonu proveden (§ 285 tr. ř. a § 1, č. 2 zák. č. 3/1878 ř. z.).

Neprávem uplatňuje zmateční stížnost, že nalézací soud měl obžalovaného zprostiti proto, že uvedená dvě místa, dotýkající se soukromého žalobce, jsou prý v poměru k ostatnímu obsahu článku, vztahujícímu se na Z. B. tak vedlejší, že by tu prý bylo použíti poslední věty § 8, odst. 3 zák. o ochraně cti. Ustanovení to bylo do zákona pojato z dosavadní judikatury; byloť již rozhodnutím soudu zrušovacího č. 4025 Sb. n. s. vysloveno, že důkaz pravdy nemusí býti proveden do všech podrobností, takže by musela býti prokázána pravdivost i takových tvrzených okolností, které se nedotýkají podstaty věci a nepadají na váhu při uvažování, zda jde o trestné obvinění soukromého žalobce (srovn. k tomu rozh. č. 5365 Sb. n. s.). Použití či nepoužití uvedeného ustanovení, totiž řešení otázky, zda nebyly dokázány jen podřadné, na podstatě obvinění ničeho neměnící skutečnosti, předpokládá proto, aby se porovnával jen význam takových statí článku, jež se vesměs týkají soukromého žalobce, a nikoli snad významu takových míst s významem míst, která se vztahují na jinou osobu, čili jinými slovy: Jde tu jen o posouzení poměru mezi různými projevy o téže napadené osobě a nikoliv o posouzení poměru mezi významem útoků směřujících v rámci téhož článku proti cti různých osob. — — —

Čís. 6188.

Zákaz reformationis in peius nebrání soudu rozhodujícímu o opravném prostředku, aby v důvodech rozsudku neuvažoval o správném právním podřadění stíhaného skutku, jak je jeho povinností podle § 262 tr. ř.